

สภาพปัจจุบัน ความต้องการด้านอาชีพของผู้พิการและกรณีศึกษาบุคคลออทิสติก

อัญชลี สารรัตน์¹, พัชรี จันทร์เพ็ง², ปวีร์ ศิริรักษ์³, สิรินันท์ สุรโพธิ์ชัย⁴

¹ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

² สาขาการวัดและประเมินผล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

³ ภาควิชาวิศวกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

⁴ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 9

E-mail: ¹unesar@kku.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพของผู้พิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและ 2) ศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก : กรณีศึกษาจังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการประกอบอาชีพของผู้พิการส่วนใหญ่ยังเป็นปัญหาในระดับปัจจัย เช่น เงินทุน ความรู้และทักษะในอาชีพ สวัสดิการต่างๆ การช่วยเหลือจึงยังคงเป็นการสงเคราะห์เพื่อให้ผู้พิการไม่เป็นภาระกับครอบครัวและสังคมมากนัก ตลอดจนทำให้ผู้พิการเห็นคุณค่าของตนเอง และมีความพยายามที่จะพัฒนาการประกอบอาชีพและผลงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและทั่วถึงให้กับผู้พิการยังเป็นความจำเป็นและพบผู้พิการประเภทออทิสติกมีจำนวนร้อยละ 7.75 ของผู้พิการทุกประเภท การพัฒนาบุคคลออทิสติกด้านอาชีพเป็นความต้องการของผู้ปกครองและครูที่ดูแลนักเรียนเหล่านี้ และจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรอาชีพเฉพาะสำหรับบุคคลออทิสติกเพื่อให้บุคคลออทิสติกสามารถทำงานสื่อสาร ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นและทำงานได้เหมาะสม สำหรับอุปสรรคที่สำคัญต่อความสามารถในการปฏิบัติงาน คือระดับความรุนแรงของภาวะออทิสซึม

คำสำคัญ ความต้องการด้านอาชีพของผู้พิการ, บุคคลออทิสติก, ภาวะออทิสซึม

¹ รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาการวัดและประเมินผล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาวิศวกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

⁴ ครู สังกัดศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 9

Current State, Vocational Needs of Disabilities and Case study of Persons with Autism

Unchalee Sanrattana¹, Patcharee Chanpeng², Pavee Siriruk³, Sirinun Surapitton Pung⁴

¹ Curriculum and Instruction for Special Education, Khon Kaen University.

² Measurement and Evaluation, Khon Kaen University

³ Department of Engineer, Suranaree University of Technology.

⁴ Regional Special Education Center 9, Khon Kaen

E-mail: ¹unesar@kku.ac.th

Abstract

The objectives of this research were: 1) to study the current state, vocational needs, and problem in occupation of the Disabilities in North-Eastern Thailand and 2) to study the current state, vocational needs, and problem in occupation of the persons with Autism: A Case Study, Khon Kaen Province. The research findings found that most of the problem in occupation of Disabilities were basic needs level such as capital, knowledge, occupational skill, and welfare etc. The support still need to help the Disabilities not to be burden of family or society, to make them more self esteem and attempt to develop the occupation and performance to be efficient further. Quality Educational management thoroughly for Disabilities was necessary. It was also found that there were 7.75% of persons with Autism from all kinds of Disabilities. For current state, vocational needs and problem in occupation for persons with Autism found that parents and teachers of persons with autism need the occupational development for Autisms. Furthermore, it was necessary to develop specific vocational curriculum for Autisms to be able to work, communicate, adjust themselves with others, and work appropriately. The severity of Autism was the major obstacle on work practice ability

Keywords: vocational needs of disabilities, persons with Autism, Autism

¹ Assoc.Prof., Ph.D., Curriculum and Instruction for Special Education, Khon Kaen University.

² Asst.Prof., Ph.D., Measurement and Evaluation, Khon Kaen University

³ Asst.Prof., Ph.D., Department of Engineer, Suranaree University of Technology.

⁴ Teacher, Regional Special Education Center 9, Khon Kaen

บทนำ

มนุษย์ทุกคนมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันและสามารถพัฒนาศักยภาพได้หากได้รับโอกาสอย่างเสมอภาคเพื่อนำไปสู่การมีคุณภาพชีวิตที่ดี มนุษย์จึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญ และเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ สังคมใดก็ตามที่มีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และมีความสมบูรณ์พร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ สังคมนั้นมีแนวโน้มที่จะมีความเจริญก้าวหน้ามากกว่าสังคมอื่นๆ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์คือการทำให้มนุษย์มี ประสิทธิภาพและมีคุณภาพในการทำงานเพื่อพัฒนาตนเองครอบครัว สังคม และประเทศชาติรวมทั้งการมีสุขภาพอนามัย สมบูรณ์และมีคุณธรรม การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในแต่ละประเทศจำเป็นต้องเริ่มพัฒนาตั้งแต่เกิดและต่อเนื่องจนถึงตาย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้กำหนดความจำเป็นพื้นฐานหลักๆ ไว้ 6 ประการ ได้แก่ ด้านการศึกษา สุขภาพอนามัย การประกอบอาชีพ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาหรือจัดการท้องถิ่นหรือบ้านเมือง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และจิตใจในการอยู่ร่วมกันอย่าง เป็น สุข อย่ าง ไร ก็ ต า ม ไ ม่ ว่า สั ง ค ม จะมีความเจริญก้าวหน้ามากเพียงใด จะต้องประกอบด้วยประชากรกลุ่มหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า “คนพิการ” รวมอยู่ในสังคมนั้น ซึ่งควรได้รับการดูแล เพื่อพัฒนาเช่นกัน เพื่อให้คนพิการมีศักยภาพที่ สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดี ดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขและสร้างสรรค์ตลอดจน มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

การดำเนินงานด้านคนพิการทั้งในประเทศและระดับนานาชาติได้พัฒนาอย่างมาก สำหรับประเทศไทยได้มีการวางแนวทางของดำเนินการเกี่ยวกับคนพิการ ดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พุทธศักราช 2550 มาตรา 49 บัญญัติว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายรวมถึงผู้ยากไร้ ผู้พิการทุพพลภาพหรืออยู่ในภาวะยากลำบากต้องได้รับการสนับสนุนจากรัฐ เพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่นด้วยการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิตย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมที่เหมาะสมจากรัฐ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา10 วรรคสาม ระบุว่า “การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง” พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง บัญญัติให้ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้คนพิการได้รับโอกาส สวัสดิการ การส่งเสริม การพิทักษ์สิทธิ และการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ และได้กำหนดความหมายคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ดังนี้ คนพิการ หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมี

ส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศ **ซึ่งมีผลให้เกิดการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการเกิดขึ้น** คือ การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ การจัดสวัสดิการ การส่งเสริมและการพิทักษ์สิทธิ การสนับสนุนให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอิสระ มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และเสมอภาคกับบุคคลทั่วไป มีส่วนร่วมทางสังคมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ และในมาตรา 23 กำหนดให้มีการจัดตั้ง “กองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ” เพื่อเป็นทุนสำหรับการใช้จ่ายเกี่ยวกับการคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ การส่งเสริมและการดำเนินงานด้านการสงเคราะห์ช่วยเหลือคนพิการ การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ การศึกษาและการประกอบอาชีพของคนพิการ รวมทั้งการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ โดยจัดสรรให้อย่างเป็นทางการและทั่วถึง อีกทั้งได้มีการกำหนดบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกองทุน อาทิ มาตรา 24 ที่มาและรายได้ของกองทุน มาตรา 25 และมาตรา 26 คณะอนุกรรมการบริหารกองทุน และอำนาจหน้าที่ รวมถึงมาตรา 30 ที่กำหนดให้มีคณะกรรมการติดตามและประเมินผล

การดำเนินงานของกองทุนเพื่อทำหน้าที่ในการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานของกองทุน

ในระดับนานาชาติคือปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) เป็นกฎบัตรถึงความเชื่อมั่นในสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ในศักดิ์ศรีและคุณค่าของตัวบุคคลและในความเสมอภาคแห่งสิทธิ และปฏิญญาโลกว่าด้วยการศึกษาเพื่อปวงชน (World Declaration on Education for All) ซึ่งระบุว่าผู้ด้อยโอกาสทุกคนมีสิทธิที่ได้รับการศึกษาตามที่พวกเขาต้องการ พ่อแม่ผู้ปกครองมีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับคำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับรูปแบบการศึกษาที่เหมาะสมที่สุดกับความต้องการสภาพแวดล้อมและความประสงค์ของเด็ก จากผลการสำรวจทางสถิติของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ.2558 พบว่า จำนวนประชากรประมาณ 65.5 ล้านคน เป็นผู้ที่พิการประมาณ 1.6 ล้านคน หากพิจารณาเฉพาะผู้พิการ พบว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีคนพิการสูงสุด ร้อยละ 41.25 รองลงมา คือ ภาคเหนือ ร้อยละ 24.73 ภาคกลางและตะวันออก ร้อยละ 21.98 ภาคใต้ ร้อยละ 11.84 ตามลำดับ และผู้พิการที่มีอายุมากกว่า 15 ปี ยังไม่มีงานทำประมาณร้อยละ 64

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลข้างต้นแล้ว แสดงให้เห็นว่าจำนวนคนพิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนมากที่สุดในประเทศ และผู้พิการส่วนมากยังไม่มีงานทำ ดังนั้นการที่จะพัฒนาผู้พิการตามปรัชญาแนวคิดและกฎหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้นให้มีประสิทธิภาพ สามารถฟื้นฟูและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้นั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการ

จำเป็นด้านอาชีพของผู้พิการแต่ละประเภท และข้อจำกัด ความถนัดของการประกอบอาชีพในแต่ละประเภทความพิการเพื่อให้ผู้พิการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างทัดเทียมกับบุคคลทั่วไป สามารถหารายได้เพื่อหล่อเลี้ยงตนเองและครอบครัว ไม่เป็นภาระแก่ครอบครัวและสังคมต่อไป ประกอบกับในช่วงก่อนประกาศเรื่องประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ (ฉบับที่ 2) ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2555 บุคคลออทิสติกเป็นความพิการที่จัดในกลุ่มบกพร่องทางการสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม ต่อมาได้แยกออกมาเป็นความพิการเฉพาะประเภทหนึ่งเรียกว่า ความพิการทางออทิสติก ตามประกาศลงวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2555 จึงทำให้จำนวนบุคคลที่มีความพิการทางออทิสติกไม่ชัดเจน จึงเห็นความจำเป็นในการศึกษาข้อมูลที่เป็นปัจจุบันของผู้พิการทุกประเภทที่รวมบุคคลออทิสติกเพื่อเป็นสารสนเทศในการช่วยเหลือด้านอาชีพต่อไป

วัตถุประสงค์ของวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพของผู้พิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพสำหรับบุคคล

ออทิสติก : กรณีศึกษาจังหวัดขอนแก่น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยดำเนินการเป็น 2 ระยะ และนำเสนอตามลำดับดังนี้

การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการด้านอาชีพของคนพิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีรายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษา คือประชากรผู้พิการที่อยู่ในวัยทำงาน (อายุ 18 ปี ขึ้นไป) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 360,275 คน และกำหนดขอบเขตการศึกษาจากผู้พิการเฉพาะใน 3 จังหวัด ที่เป็นที่ตั้งของศูนย์การศึกษาพิเศษระดับเขต ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย จังหวัดขอนแก่น (ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 9) จังหวัดอุบลราชธานี (ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 10) และจังหวัดนครราชสีมา (ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 11) เพราะเป็นจังหวัดที่ดูแลรับผิดชอบศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดต่างๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 รายละเอียดจำนวนประชากรในการศึกษา

ลำดับที่	ประเภทความพิการ	ขอนแก่น	อุบลราชธานี	นครราชสีมา	รวม
1.	พิการทางการมองเห็น	4,432	4,171	6,278	14,881
2.	พิการทางการได้ยิน/สื่อความหมาย	4,426	4,405	4,325	13,156
3.	พิการทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย	13,013	10,894	17,416	41,323
4.	พิการทางจิตใจ/พฤติกรรมหรือออทิสติก	2,643	1,594	2,690	6,927
5.	พิการทางสติปัญญา	2,142	1,978	2,985	7,105
6.	พิการทางการเรียนรู้	10	5	17	32
7.	พิการซ้อน	2876	1,815	2,744	7,435
	รวม	29,542	24,862	36,455	90,859

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยการใช้
ตารางสำเร็จรูปของ ทาโร ยามาเน่

(Yamane,1973) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ
400 คนและจำแนกตามประเภทคนพิการได้ดังนี้

ตารางที่ 2 รายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

ลำดับที่	ประเภทความพิการ	ขอนแก่น	อุบลราชธานี	นครราชสีมา	รวม
1.	พิการทางการมองเห็น	19	18	27	64
2.	พิการทางการได้ยิน/สื่อความหมาย	19	19	19	57
3.	พิการทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย	57	48	77	182
4.	พิการทางจิตใจ/พฤติกรรมหรือออทิสติก	12	7	12	31
5.	พิการทางสติปัญญา	9	9	13	31
6.	พิการทางการเรียนรู้	1	1	1	3
7.	พิการซ้อน	12	8	12	32
	รวม	129	110	161	400

2. **ตัวแปรที่ศึกษา** ประกอบด้วย ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้พิการ สภาพปัจจุบันความต้องการด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพของคนพิการในวัยทำงาน ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานะภาพ การดำรงชีวิต ประเภทของความพิการ ลักษณะความพิการ ประเภทของอาชีพ จำนวนรายได้/เดือน ที่อยู่ ภาระหนี้สิน การรับบริการกู้ยืมกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพผู้พิการ และข้อมูลการรับการแนะแนวอาชีพ สภาพปัจจุบันได้แก่ ได้แก่ งานที่มีนายจ้าง งานที่ไม่มีนายจ้าง การรวมกลุ่มอาชีพ และความต้องการจำเป็นด้านอาชีพ

3. **เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล** ดำเนินการสร้างและพัฒนาตามขั้นตอน ดังนี้

ศึกษางานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนได้ลงไปสอบถามสภาพคนพิการกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จังหวัดขอนแก่น เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการกำหนดโครงสร้างของแบบสอบถาม

3.1 กำหนดเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อนำมาเป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิด ได้แบบสอบถาม 1 ชุดประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้พิการ

ส่วนที่ 2 สภาพปัจจุบันและความต้องการ

ส่วนที่ 3 แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

3.2 ร่วมพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาในกลุ่มคณะผู้วิจัย หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความ

ตรงเชิงโครงสร้างและให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด เพื่อสังเกตปฏิบัติการของผู้ตอบแบบสอบถามว่ามีความเข้าใจในข้อคำถามหรือไม่ รู้สึกว่าแบบสอบถามนี้ถามได้ครอบคลุมและมีประโยชน์ต่อผู้พิการหรือไม่ ผู้พิการใช้เวลาในการตอบนานหรือไม่ แล้วนำข้อมูลส่วนที่เป็นแบบประมาณค่าไปหาค่าค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Alpha Cronbach Coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.82

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1 ติดต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการประจำจังหวัดขอนแก่นอุบลราชธานี และนครราชสีมา ในเดือนกันยายน พ.ศ.2555 เพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับผู้พิการในแต่ละจังหวัด

4.2 ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังผู้พิการตามที่อยู่ของผู้พิการให้ไว้ตามฐานข้อมูลทะเบียนคนพิการ จำนวน 800 ฉบับ พร้อมแนบซองติดแสตมป์ที่เจ้าหน้าที่ผู้วิจัย เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งกลับถึงผู้วิจัย ดำเนินการระหว่างวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ.2555 ถึงวันที่ 15 ธันวาคม 2555

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

5.1 ศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาในการประกอบอาชีพของคนพิการในวัยทำงาน โดย

หาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และนำเสนอเป็น ตารางและแผนภูมิ

5.2 ศึกษาแนวทางการประกอบอาชีพของ คนพิการในวัยทำงาน โดยค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อย

ละ และนำเสนอเป็นตารางและแผนภูมิสำหรับ แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) จะให้ค่าคะแนนความคิดเห็นและ แปลความหมาย ดังนี้

คะแนนความคิดเห็น		การแปลความหมายค่าเฉลี่ย	
มากที่สุด	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ 5	4.51-5.00	มากที่สุด
มาก	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ 4	3.51-4.50	มาก
ปานกลาง	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ 3	2.51-3.50	ปานกลาง
น้อย	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ 2	1.51-2.50	น้อย
น้อยที่สุด	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ 1	1.00-1.50	น้อยที่สุด

การวิจัยระยะที่ 2 ศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบ อาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก : กรณีศึกษาจังหวัด ขอนแก่น เป็นการศึกษาระยะเชิงคุณภาพโดยใช้ การศึกษาเอกสารการสัมภาษณ์และการสนทนา กลุ่ม ดำเนินการระหว่างเดือนมกราคม-เดือน พฤษภาคม 2556

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เลือกเจาะจง จากผู้ปกครองของบุคคลออทิสติก 7 คนและ ครูผู้สอนงานอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก 7 คน ของศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษ แบบเรียนรวมสำหรับบุคคลออทิสติกโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น

2. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วยสภาพการจัดการศึกษา ความต้องการด้านอาชีพและปัญหา ในการฝึกอาชีพของบุคคลออทิสติก

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์และประเด็นคำถาม สำหรับการสนทนากลุ่ม อย่างละ 1 ชุด

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

4.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการศึกษา ความต้องการ การพัฒนาหลักสูตร การสร้างแบบ สัมภาษณ์และการจัดสนทนากลุ่ม

4.2 นำร่างแบบสัมภาษณ์และประเด็น คำถามสำหรับการสนทนากลุ่ม เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อขอความเห็นเกี่ยวกับความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์การวิจัยและความเหมาะสม เพื่อ ปรับปรุงแก้ไขร่างประเด็นการสนทนากลุ่ม ก่อน นำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.3 จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ประกอบการ สนทนากลุ่ม ได้แก่ กล้องวิดีโอ เครื่องบันทึกเสียง กล้องถ่ายภาพดิจิทัล อุปกรณ์ในการจัดบันทึก รวมทั้งจัดทำแบบบันทึกประเด็นการสนทนากลุ่ม

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยติดต่อผู้ปกครอง ของบุคคลออทิสติก และครูผู้สอนงานอาชีพสำหรับ บุคคลออทิสติก เพื่อกำหนดวันและเวลาและ สถานที่สำหรับการจัดสนทนากลุ่มกับผู้ปกครอง 2 ครั้ง และครูผู้สอนงานอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก 1 ครั้ง รวมทั้งขอสัมภาษณ์ผู้ปกครอง

6. การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่รวบรวมได้ ทั้งหมดมาอ่านอย่างละเอียดและจัดทำดัชนี

(index) ตามกรอบแนวคิดการวิจัยและตัวแปรที่ต้องการศึกษา แล้วนำมาวิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ เรียบเรียงและนำเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้

6.1 องค์กรหรือหน่วยงานในเขตอำเภอเมืองขอนแก่นที่ดูแลบุคคลออทิสซึมในวัยทำงาน

6.2 ความต้องการด้านอาชีพและปัญหาในการฝึกอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก

7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาระยะที่ 1 นำเสนอตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน จากการตอบแบบสอบถามคนพิการในวัยทำงาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 400 ฉบับ พบข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	160	40
ชาย	240	60
อายุ		
15 - 25 ปี	68	17
26 - 35 ปี	71	17.75
36 - 45 ปี	93	23.25
46 - 55 ปี	74	18.5
56 - 60 ปี	94	23.5
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	196	49
มัธยมศึกษา	76	19
อาชีวะ (ปวช./ปวส.)	25	6.25
ปริญญาตรี	25	6.25
ร.ร. สารพัดช่าง	23	5.75
สูงกว่าปริญญาตรี	18	4.5
อื่นๆ	37	9.25
สถานภาพ		
โสด	220	55
สมรส	180	45
การดำรงชีวิต		
อาศัยอยู่กับครอบครัว	252	63
ดำรงชีวิตอิสระ	148	37
ประเภทของความพิการ		
ความพิการทางการเห็น	43	10.75
ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย	41	10.25
ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกาย	127	31.75
ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม	40	10
ความพิการทางสติปัญญา	38	9.5
ความพิการทางการเรียนรู้	20	5
ความพิการทางออทิสติก	31	7.75
พิการซ้อน	40	10

ความพิการ		
พิการแต่กำเนิด	196	49
พิการภายหลัง	204	51
ประเภทอาชีพ		
รัฐบาลเป็นผู้จ้าง	50	12.5
เอกชนเป็นผู้จ้าง	65	16.25
อื่นๆ (อาชีพอิสระ)	175	43.75
กรณีว่างงาน	110	27.5
รายได้เฉลี่ย	3,248	
ภาระหนี้สินเฉลี่ย	33,033 บาท	
การออมกองทุนฟื้นฟู		
เคยออมกองทุนฟื้นฟู	104	26
ไม่เคยออมกองทุนฟื้นฟู	296	74
ได้รับการแนะนำด้านอาชีพ		
ได้รับ	116	29
ไม่ได้รับ	284	71

จากตารางที่ 3 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (60%) และส่วนใหญ่มี สถานภาพโสด (55%) มีอายุระหว่าง 56-60 ปี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 23.5 ส่วนใหญ่มีความ บกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.75 และเป็นผู้พิการ ประเภทออ ทิสติก 31 คน คิดเป็น ร้อยละ 7.75 ด้านความ พิการ ส่วนใหญ่พิการภายหลังคิดเป็นร้อยละ 51 ด้านระดับการศึกษา ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับ ประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49 ด้านการ

ดำรงชีวิต ส่วนใหญ่ อาศัยอยู่กับครอบครัว คิดเป็น ร้อยละ 63 และประกอบอาชีพอิสระมากที่สุด คิด เป็นร้อยละ 43.75 มีรายได้เฉลี่ย 3,248 บาทต่อเดือนมีภาระหนี้สินเฉลี่ย 33,033 บาท ส่วน ใหญ่ร้อยละ 74 ไม่เคยออมเงินกองทุนฟื้นฟู และ ไม่ได้รับการแนะนำอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 71 ตอนที่ 2 ข้อมูลสภาพการประกอบอาชีพของคน พิการจำแนกตามงานที่มีนายจ้าง ไม่มีนายจ้างและ รวมกลุ่ม

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการศึกษาสภาพการประกอบอาชีพของคนพิการ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสำหรับผู้ที่มิมีนายจ้างจากผู้ตอบแบบสอบถาม 115 คน

งานที่มีนายจ้าง	ประเด็นศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	1. ท่านได้รับโอกาสจากนายจ้างในการทำงาน	3.75	0.77	มาก
	2. ท่านได้รับความยุติธรรมจากนายจ้าง	4.00	0.71	มาก
	3. ท่านได้รับการปฏิบัติที่ดีจากนายจ้าง	3.99	0.66	มาก
	4. ท่านได้รับการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาตนเองเกี่ยวกับงาน	3.65	0.94	มาก
	5. ท่านได้รับการพิจารณาเลื่อนตำแหน่งงานเพื่อเพิ่มเงินเดือน	3.53	1.12	มาก
	6. ท่านได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงาน	3.12	1.36	ปานกลาง
	7. ท่านได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน	4.06	0.82	มาก
	8. ท่านได้รับการปฏิบัติที่ดีจากเพื่อนร่วมงาน	3.76	0.66	มาก
	9. ท่านมีความสามารถในการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงาน	3.49	1.31	ปานกลาง
	10. ความสะดวกในการเดินทางจากที่บ้านมายังที่ทำงาน	3.18	0.83	ปานกลาง
	11. ความสะดวกของสภาพแวดล้อมในสถานที่ทำงาน	3.30	0.87	ปานกลาง
	12. ความสะดวกในการเดินทางไปอบรม/เรียนรู้	3.15	1.24	ปานกลาง
	13. ความสะดวกเกี่ยวกับการดำรงชีพ	3.58	0.94	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้พิการที่ทำงานแบบ มีนายจ้างมีความคิดเห็นในระดับมาก 8 ข้อ สูงสุด สามอันดับคือ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.82) ได้รับความยุติธรรมจาก นายจ้าง ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.71) ได้รับการ ปฏิบัติที่ดีจากนายจ้าง ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.66)

ด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง มี 5 ข้อ สูงสุด สามอันดับคือ มีความสามารถในการสื่อสารกับ เพื่อนร่วมงาน ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 1.31) ความ สะดวกของสภาพแวดล้อมในสถานที่ทำงาน ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 0.87) ความสะดวกในการเดินทาง จากที่บ้านมายังที่ทำงาน ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = 0.83)

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการศึกษาสภาพการประกอบอาชีพของคนพิการ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับผู้ที่ไม่มีนายจ้าง จำนวน 172 คน

งานที่ไม่มีนายจ้าง	ประเด็นศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	ท่านมีทุนในการดำเนินงาน	1.85	0.11	น้อย
	ความรู้ความชำนาญในงานอาชีพ	3.26	1.60	ปานกลาง
	ท่านมีทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา	1.81	0.58	น้อย
	ท่านมีตลาดในการส่งสินค้า	2.16	0.85	น้อย

จากตารางที่ 5 พบว่าผู้พิการที่ไม่มีนายจ้าง มีความคิดเห็นในระดับน้อย 3 ข้อ ตามลำดับดังนี้ มีทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา ($\bar{X}$ =1.81, S.D. =0.58) มีทุนในการดำเนินงาน

($\bar{X}$ =1.85,S.D. =0.11) และมีตลาดในการส่งสินค้า ($\bar{X}$ =2.16,S.D. =0.85) และในระดับปานกลางคือมีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพ ($\bar{X}$ =3.26,S.D. =1.6)

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการศึกษาสภาพการประกอบอาชีพของคนพิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับการรวมกลุ่มอาชีพ จากผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 26 คน

การรวมกลุ่มอาชีพ	ประเด็นศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	ท่านมีทุนในการดำเนินงาน	1.88	0.43	น้อย
	ความรู้ความชำนาญในงานอาชีพ	2.77	1.07	ปานกลาง
	ท่านมีทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา	1.65	1.13	น้อย
	ท่านมีตลาดในการส่งสินค้า	1.25	0.59	น้อยมาก
	ท่านมีความสามารถในการบริหารจัดการและแก้ปัญหา	1.50	0.95	น้อยมาก

จากตารางที่ 6 พบว่าผู้พิการที่ประกอบอาชีพแบบรวมกลุ่มอาชีพมีความคิดเห็นเห็นในระดับน้อยมาก 2 ข้อตามลำดับดังนี้ ตลาดในการส่งสินค้าค่า ($\bar{X}$ =1.25, ค่า S.D.= 0.59) และด้านความสามารถในการบริหารจัดการและแก้ปัญหา ($\bar{X}$ =1.50, ค่า S.D.= 0.95) ด้านที่อยู่ในระดับน้อย 2 ข้อตามลำดับดังนี้ คือด้านการมีทุนในการดำเนินงาน ($\bar{X}$ =1.88, ค่า S.D. 0.43) และทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา ($\bar{X}$ =1.65, ค่า S.D.= 1.13) และด้านที่อยู่ในระดับปานกลางคือมีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพ ($\bar{X}$ =2.77, ค่า S.D.= 1.07)

นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอื่นๆ ต่อไปนี้

1. ด้านความต้องการและปัญหาหรืออุปสรรคด้านต่างๆ ดังนี้

1.1 ขาดเงินทุนในการประกอบอาชีพอิสระเป็นของตนเอง และขาดเงินทุนในการนำมาปรับปรุงกิจการเดิม ต้องการให้รัฐบาลเข้ามามีส่วนช่วยเหลือเกี่ยวกับการให้ความรู้เรื่องสิทธิประโยชน์ของผู้พิการ ด้านเงินทุนในการประกอบอาชีพทั้งในส่วนของการเพิ่มวงเงินในการกู้ยืมและระยะเวลาในการผ่อนผัน รวมทั้งเพิ่มเงินรายเดือนของผู้พิการ

1.2 มีปัญหาสุขภาพและต้องการสวัสดิการด้านสุขภาพ หรือเทคโนโลยีและ

เครื่องช่วยอำนวยความสะดวก

1.3 ต้องการความรู้และแหล่งเรียนรู้ที่จัดอบรมเกี่ยวกับการฝึกอาชีพเช่น การอบรมด้านงานฝีมือช่างต่างๆ การวาดแผนไทย การตัดเย็บผ้า การเลี้ยงสัตว์ การเกษตร งานจักสาน คำขายเป็นต้น รวมทั้งความรู้ด้านสิทธิและความเสมอภาค และควรจัดอบรมหลักสูตรการเรียนรู้อาชีพอิสระที่หลากหลายและใกล้บ้านตลอดจนจัดอบรมให้

ความรู้แก่สมาชิกในครอบครัวเกี่ยวกับการดูแลและช่วยเหลือผู้พิการ เพื่อพัฒนาผู้พิการไปสู่การพึ่งตนเองได้

ผลการศึกษาระยะที่ 2 มีตามลำดับดังนี้

2.1 จำนวนคนพิการในวัยทำงาน (อายุ 18 ปี ขึ้นไป) ในจังหวัดขอนแก่น จำแนกตามประเภทความพิการ

ตารางที่ 7 จำนวนคนพิการในวัยทำงาน (อายุ 18 ปี ขึ้นไป) ในจังหวัดขอนแก่น จำแนกตามประเภทความพิการ

ประเภทความพิการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความพิการทางการเห็น	4,432	15.00
2. ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย	4,426	14.98
3. ความพิการการเคลื่อนไหวหรือร่างกาย	13,013	44.05
4. ความพิการทางจิตใจ พฤติกรรมหรืออติสติ	2,643	8.95
5. ความพิการทางสติปัญญา	2,142	7.25
6. ความพิการทางการเรียนรู้	10	0.03
7. พิการซ้อน	2,876	9.74
รวม	29,542	100

จากตารางพบว่าคนพิการที่มีภาวะอติสติซึมเป็นความพิการที่ถูกจัดรวมอยู่ในความพิการทางจิตใจและพฤติกรรม ตั้งแต่ปี 2537 ถึง 2554 มีจำนวน 2643 คน คิดเป็นร้อยละ 8.95 และจากข้อมูลของพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดขอนแก่น จำแนกผู้พิการประเภทอติสติซึมในวัยทำงานได้จำนวน 1,025 คน

2.2 องค์กรหรือหน่วยงานในเขตอำเภอเมืองขอนแก่นที่ดูแลผู้พิการทางอติสติซึมในวัยทำงานประกอบด้วย 1) ศูนย์วิจัยและพัฒนากิจการ

ศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับเด็กอติสติซึม โรงเรียนสาธิต มอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2) ศูนย์บริการบุคคลออทิสติกจังหวัดขอนแก่น 3) บ้านเติมเต็มสำหรับบุคคลออทิสติกจังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่าหน่วยงานทั้ง 3 ดังกล่าว มีลักษณะการฝึกอาชีพไปในทำนองเดียวกันในด้านประเภทของอาชีพ วิธีสอนเน้นการสาธิต ใช้คำสั่งและฝึกให้บุคคลออทิสติกลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง แต่ก็พบว่าบุคคลออทิสติกยังไม่สามารถใช้ทักษะ

ดังกล่าวไปประกอบเป็นอาชีพอิสระได้ ยังต้องมีผู้ควบคุมตลอดการปฏิบัติงาน ผลงานที่ได้โดยเฉพาะการเกษตร ใ้รับประทานกันเองในกลุ่ม ส่วนผลงานที่เป็นงานประดิษฐ์พบว่ายังไม่สามารถนำไปเป็นอาชีพได้ การจำหน่ายมีวัตถุประสงค์เป็นการโชว์ผลงานและความสามารถของบุคคลออทิสติกเป็นหลัก และจำหน่ายในวงแคบ จึงเป็นเพียงการช่วยซื้อด้วยความสงสารหรือการให้กำลังใจยังไม่สามารถพัฒนาสู่การตลาดได้มากนัก

2.3 ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการฝึกอาชีพสำหรับผู้พิการทางออทิสติก โดยการสนทนากลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก และครูของศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับเด็กออทิสติก โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการศึกษามีตามลำดับดังนี้

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับเด็กออทิสติก โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยความพยายามของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่อาศัยอยู่ในจังหวัดขอนแก่นที่จัดตั้งเป็นชมรมผู้ปกครองบุคคลออทิสติกในการเรียกร้องสิทธิตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ตั้งแต่ ปี 2543 และได้มีความเคลื่อนไหวตามลำดับจนได้รับงบประมาณจากราชการ ในปี พ.ศ. 2546 เพื่อจัดตั้งเป็นศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้กับเด็กออทิสติก ในปีแรกรับนักเรียนออทิสติกจำนวน 5 คน ปัจจุบันมีนักเรียนออทิสติก 15 คน ศูนย์วิจัยฯ ยังไม่มีหลักสูตรพื้นฐานอาชีพสำหรับนักเรียนออทิสติกที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ แต่มีแนวคิดและกิจกรรมที่จัดขึ้นมาเพื่อฝึกอาชีพสำหรับนักเรียนออทิสติก ได้แก่ อาชีพทำอาหารบุร

ประดิษฐ์เทียนหอม โดยจัดกิจกรรมให้กับนักเรียนออทิสติกกลุ่มที่ไม่สามารถเรียนร่วมได้จำนวน 7 คน การจัดกิจกรรมทำเป็นระยะสั้น เฉพาะกิจและนำจำหน่ายในโอกาสที่ได้รับเชิญร่วมงานอบรมสัมมนาหรือจัดนิทรรศการ ผลการจัดกิจกรรมพบว่านักเรียนออทิสติกยังไม่สามารถปฏิบัติงานที่มอบหมายให้ได้รวมทั้งไม่สามารถทำงานอย่างอิสระด้วยตนเอง ยังต้องมีอาจารย์คอยดูแลให้คำแนะนำ ผลงานจึงจะสำเร็จเรียบร้อย หากไม่มีอาจารย์ควบคุม บางคนก็ทำงานไม่ครบทุกขั้นตอนทำให้งานไม่เสร็จ หรือบางคนก็ไม่ปฏิบัติเลย ประกอบกับอายุของนักเรียนออทิสติกทั้ง 7 คน อยู่ในวัยที่พื้นฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานในระบบโรงเรียน ผู้ปกครองจึงมีความต้องการหลักสูตรฝึกอาชีพ เพื่อให้บุตรของตนสามารถอยู่ในศูนย์วิจัยฯ ต่อไปได้

ผู้ปกครองนักเรียนออทิสติกทั้ง 7 คนมีความรู้สึกเศร้าเมื่อทราบว่าลูกมีความผิดปกติ และความผิดปกตินั้นเรียกว่าภาวะออทิสซึม โดยการวินิจฉัยจากแพทย์ หลังจากทราบลักษณะของภาวะออทิสซึมผู้ปกครองได้พยายามหลายวิธีในการบำบัด รักษา ช่วยเหลือให้บุตรสามารถพัฒนาให้เต็มตามศักยภาพ และพยายามหาโอกาสและช่องทางตามสิทธิที่ระบุไว้ในกฎหมายเพื่อให้มหาวิทยาลัยโดย โรงเรียนสาธิต รับบุตรเข้าเรียนร่วม ผู้ปกครองมีความกังวลว่าใครจะดูแลบุตรให้ หากตนเองต้องเสียชีวิตก่อนบุตร จึงมีความต้องการที่จะให้บุตรมีอาชีพ หรือสามารถช่วยเหลือตนเองได้มากที่สุด สามารถมีสมาธิจดจ่ออยู่กับงานที่ได้รับมอบหมาย ทำงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ และอาชีพที่ผู้ปกครองต้องการคืออาชีพอิสระที่บุตรสามารถทำได้ที่บ้าน (5 คน) เช่น ขายของชำ และอาชีพที่ทำร่วมกับเพื่อนในหน่วยงานต่างๆ หรือใน

สถานประกอบการ (2 คน) เช่นทำเครื่องประดับ ประกอบสิ่งของต่างๆนอกจากการฝึกอาชีพแล้ว ผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติกทั้ง 7 คน ยังต้องการให้บุตรมีทักษะทางสังคม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ และยังมีความหวังว่าบุตรของตนเองจะมีอาการดีขึ้น และที่ต้องการมากที่สุดคือต้องการให้รัฐบาลและมหาวิทยาลัยสนับสนุนงบประมาณและบุคลากรในการจัดตั้งสถาบันที่จะทำการวิจัยเกี่ยวกับออทิสติกตั้งแต่แรกเกิดจนตลอดชีวิต ที่ประกอบด้วยความร่วมมือทางการแพทย การศึกษา การอาชีพ จัดสวัสดิการและที่พักสำหรับดูแลบุคคลออทิสติก และฝึกอาชีพ

สำหรับครู 7 คนที่สอนนักเรียนออทิสติกทั้ง 7 คน นั้นมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้ปกครองนักเรียนและตัวนักเรียนเองเป็นอย่างดีตั้งแต่เริ่มก่อตั้งศูนย์วิจัยฯ จึงมีความรัก ความเมตตาและมีความพยายามที่จะช่วยเหลือนักเรียนตามที่ปกครองต้องการ ครูทั้ง 7 คน เห็นด้วยกับการพัฒนาหลักสูตรอาชีพสำหรับนักเรียนทั้ง 7 คน และยินดี เข้าร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ทั้งการจัดทำ การใช้และการประเมินหลักสูตร และครูทุกคนมีความเชื่อว่านักเรียนออทิสติกทั้ง 7 คน มีศักยภาพที่จะฝึกอาชีพที่เป็นพื้นฐานสู่การประกอบอาชีพได้หากมีขั้นตอนหรือหลักสูตรที่ชัดเจนและสามารถนำไปใช้ได้จริง เหมาะสมกับระดับความรุนแรงของภาวะออทิสซึมและพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกแต่ละคน หลักสูตรควรต่อยอดทักษะที่นักเรียนเคยได้รับการฝึกฝนมาแล้ว เช่น การร้อย การพัน การตัด การหมุน เป็นต้น หลักสูตรควรเป็นหลักสูตรระยะสั้น มีขั้นตอนในการปฏิบัติไม่มาก ใช้เวลาไม่มาก และมี

การฝึกวินัยในการปฏิบัติงาน และการปรับพฤติกรรมควบคู่ไปด้วย

สำหรับสภาพปัญหาคือระดับความรุนแรงของภาวะออทิสซึม ที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อความสามารถในการปฏิบัติงาน ซึ่งผู้ปกครองรับทราบดีว่าบุตรหลานของตนไม่สามารถปฏิบัติงานที่ต้องใช้ความละเอียดอาศัยสมาธิและความจดจ่ออยู่กับงานได้นานเหมือนคนปกติ รวมไปถึงงานที่มีความซับซ้อนในการทำงาน เช่น การทอนเงิน การสื่อสาร แต่ก็ยังมีความหวังว่าหากมีหลักสูตรและการจัดระบบความช่วยเหลือที่สอดคล้องกับภาวะออทิสซึม ก็จะทำให้บุตรหลานสามารถปฏิบัติงาน และอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้ สังคมให้โอกาสและโอบอุ้มบุคคลออทิสติกมากขึ้น

อภิปรายผลการศึกษา

1. ด้านข้อมูลพื้นฐาน ของผู้พิการในสามจังหวัด (ขอนแก่น นครราชสีมาและอุบลราชธานี) พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายร้อยละ 60 มากกว่าเพศหญิงซึ่งมีร้อยละ 40 สอดคล้องกับข้อมูลจากฐานข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการของสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ที่พบผู้พิการเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และอาจเป็นผลเนื่องจากเพศชายไปขอขึ้นทะเบียนคนพิการมากกว่า เพราะสังคมไทยผู้ชายได้รับการยกย่องให้เป็นหัวหน้าครอบครัว ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 56-60 ปี, 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.5 และ 23.25 ตามลำดับ รองลงมาคืออายุระหว่าง 46-55, 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.5 และ 17.75 ตามลำดับ ซึ่งในช่วงวัยดังกล่าวเป็นวัยผู้ใหญ่ วัยทำงานที่ต้องหารายได้

เลี้ยงตนเองและครอบครัว ส่วนใหญ่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.75 น้อยที่สุดคือผู้พิการทางการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 5 และเป็นผู้พิการทางอภิสติ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75 ด้านความพิการส่วนใหญ่พิการภายหลังคิดเป็นร้อยละ 51 และพิการแต่กำเนิด คิดเป็นร้อยละ 49 เนื่องจากผู้มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหวจำนวนมากที่มาพิการภายหลังอันเนื่องจากประสบอุบัติเหตุจึงทำให้มีจำนวนมากที่สุด สำหรับความพิการทางการเรียนรู้และผู้พิการทางอภิสติ 31 เป็นความพิการที่พบน้อยที่สุดเนื่องจากความพิการทั้งสองประเภทนี้เป็นความพิการที่เพิ่งจัดเข้าเป็นความพิการตามประกาศเรื่องประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ ปี พ.ศ.2555 ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาพิเศษ พ.ศ. 2551 ประกอบกับความพิการทางการเรียนรู้และพิการทางอภิสติเป็นความพิการที่เกิดจากความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ผู้เป็นจึงมีลักษณะทางกายภาพที่เหมือนคนปกติ (invisible disabilities) ผู้เป็นจึงยังไม่มาจดทะเบียนคนพิการจึงทำให้มีจำนวนน้อยที่สุด ซึ่งต่างจากความพิการประเภทอื่นที่สามารถเห็นลักษณะความพิการทางกายภาพได้ชัดเจน เช่น พิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหว พิการทางการเห็น การได้ยินและดาวน์ซินโดรม เป็นต้น

ด้านระดับการศึกษา ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49 ซึ่งสอดคล้องกับระดับอายุที่พบมากที่สุดคืออายุระหว่าง 56-60 ปี ซึ่งวัยเด็กของคนวัยนี้ได้รับ

การศึกษาเพียงระดับประถมเท่านั้นตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2479 ที่กำหนดให้การศึกษาภาคบังคับที่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 ที่กำหนดให้การศึกษาภาคบังคับที่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และพระราชบัญญัติการประถมศึกษาพ.ศ.2523 มาตรา 8 ที่กำหนดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจไม่ต้องเข้าเรียนในการศึกษาภาคบังคับได้ หากผู้ปกครองร้องขอต่อคณะกรรมการการประถมศึกษา ทำให้ผู้ปกครองไม่ส่งบุตรที่มีความพิการเข้าเรียนในโรงเรียน จึงส่งผลให้คนพิการที่เรียนในระดับอาชีวะและอุดมศึกษามีจำนวนน้อยลงมาเรื่อยๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมน้อยที่สุดคือสูงกว่าระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 4.50 รองลงมาคือ อาชีวะ มีเพียงร้อยละ 6.25 และสารพัดช่างมีเพียงร้อยละ 5.75 ผลที่เกิดขึ้นนี้จึงเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพของคนพิการตามมา เพราะขาดการพัฒนาศักยภาพด้วยระบบของการศึกษา

ด้านการดำรงชีวิต ส่วนใหญ่ อาศัยอยู่กับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 63 และประกอบอาชีพอิสระมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.75 ซึ่งสอดคล้องกับสภาพที่ปรากฏในสังคมว่าคนพิการยังถูกกีดกันจากระบบ คนพิการยังไม่ได้การส่งเสริมอาชีพอย่างจริงจัง จึงจำเป็นต้องอยู่กับครอบครัวและหาอาชีพอิสระทำ ซึ่งทั้งหมดนำมาสู่การมีรายได้น้อย โดยพบว่ามียาได้เฉลี่ยเพียงเดือนละ 3,248 บาทต่อเดือน มีภาระหนี้สินเฉลี่ย 33,033 บาท ส่วนใหญ่ร้อยละ 74 ไม่เคยยืมเงินกองทุนฟื้นฟูและไม่ได้รับการแนะแนวอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 71

2 ด้านข้อมูลสภาพการประกอบอาชีพ

สภาพการประกอบอาชีพของผู้พิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำแนกได้เป็น 3 กลุ่มคือ อาชีพที่มีนายจ้าง ร้อยละ 36.75 อาชีพที่ไม่มีนายจ้าง ร้อยละ 54.87 และการรวมกลุ่มอาชีพ ร้อยละ 8.30 จากจำนวนนี้แสดงว่ายังมีองค์กรหลายองค์กรที่ผู้พิการยังไม่สามารถเข้าไปทำงานได้ ผู้พิการจึงต้องประกอบอาชีพอิสระและรวมกลุ่มอาชีพกันเองในหมู่ผู้พิการ สำหรับผู้พิการที่มีนายจ้างพบว่าผู้พิการที่ประกอบอาชีพแบบมีนายจ้างเห็นว่าตนเองมีสถานภาพเป็นที่ยอมรับอยู่ในระดับมาก 8 ข้อ จาก 13 ข้อ ซึ่งแสดงว่าผู้พิการที่มีนายจ้างรู้สึกกว่าตนเองได้รับการยอมรับและมีสถานภาพในที่ทำงานเหมือนผู้ที่ไม่พิการ ด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง มี 5 ข้อ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องของสวัสดิการและสิ่งแวดล้อมในการทำงานซึ่งสามารถปรับปรุงและจัดสวัสดิการให้กับผู้พิการได้

สำหรับผู้พิการที่ประกอบอาชีพแบบไม่มีนายจ้างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในระดับน้อย 3 ข้อ ตามลำดับดังนี้ ทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา การหาทุนในการดำเนินงาน และหาตลาดในการส่งสินค้า ความคิดเห็นในระดับปานกลางคือมีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพ

ส่วนผู้พิการที่ประกอบอาชีพแบบรวมกลุ่มอาชีพมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยมาก 2 ข้อ ตามลำดับดังนี้ การหาตลาดในการส่งสินค้าและความสามารถในการบริหารจัดการและแก้ปัญหา ด้านที่อยู่ในระดับน้อย 2 ข้อ ตามลำดับดังนี้ คือ ด้านการมีทุนในการดำเนินงานและทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา ในระดับปานกลางคือมีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพ ซึ่งมีลักษณะ

คล้ายกับผู้พิการที่ประกอบอาชีพแบบไม่มีนายจ้างคือขาดความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการเงินทุนในการดำเนินการและตลาดในการส่งสินค้า

จากผลการวิจัยทั้งหมดพบว่าปัญหาการประกอบอาชีพของผู้พิการส่วนใหญ่ยังเป็นปัญหาในระดับปัจจัย เช่น เงินทุน ความรู้และทักษะในอาชีพ สวัสดิการต่างๆ จึงทำให้การประกอบอาชีพของผู้พิการยังไม่สามารถก้าวไปถึงประสิทธิภาพ และพัฒนาเป็นนวัตกรรมได้ การช่วยเหลือจึงยังคงเป็นการสงเคราะห์เพื่อให้ผู้พิการไม่เป็นภาระกับครอบครัวและสังคมมากนัก ตลอดจนทำให้ผู้พิการเห็นคุณค่าของตนเอง และมีความพยายามที่จะพัฒนาการประกอบอาชีพและผลงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป

3.ด้านกรณีศึกษาบุคคลออทิสติก

การพัฒนาบุคคลออทิสติกด้านอาชีพเป็นความต้องการของผู้ปกครองและครูที่ดูแลนักเรียนเหล่านี้ และจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรอาชีพ เฉพาะสำหรับบุคคลออทิสติกเพื่อให้บุคคลออทิสติกสามารถทำงานได้ สื่อสารและปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ และทำงานได้เหมาะสมสอดคล้องกับกับลักษณะความบกพร่อง 3 ด้านของบุคคลออทิสติกคือความบกพร่องด้านการสื่อสาร การเข้าสังคมและด้านพฤติกรรมอันเนื่องจากบุคคลออทิสติกเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางพัฒนาการด้านภาษา ด้านสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดด้านพฤติกรรม หรือมีความสนใจเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (Announcement of Ministry of Education on “Type and Principles for Organizing Education for the Disabled, 2009) นอกจากนี้

ความสำเร็จในการฝึกอาชีพแก่บุคคลออทิสติกจะเกิดขึ้นได้จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนและทำงานร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องหลายภาคส่วน

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

1. มีความจำเป็นต้องจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและทั่วถึงให้กับผู้พิการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กรมพัฒนาฝีมือแรงงานระดับประเทศและระดับจังหวัด หรือหน่วยงานภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง จึงควรจัดทำฐานข้อมูลด้านคนพิการเกี่ยวกับแหล่งฝึกอาชีพ หลักสูตรฝึกอาชีพ แหล่งงานที่รับคนพิการ เครือข่ายด้านคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ การเชื่อมฐานข้อมูลต่างๆ การกระจาย การใช้สารสนเทศเกี่ยวกับผู้พิการที่มีการจัดทำไว้ร่วมกัน เพื่อให้การพัฒนาและส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการสามารถจัดได้ทั่วถึง สอดคล้องกับประเภทความพิการและเกิดประสิทธิภาพ

ตามรัฐธรรมนูญการปกครองแห่งราชอาณาจักร พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 3 ฉบับ (พ.ศ.2542, พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2553), พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ล้วนเป็นกฎหมายที่นำไปสู่นโยบายและการปฏิบัติที่คำนึงถึงสิทธิของคนพิการตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน(Declaration of Human Right, 1948) และการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความต้องการจำเป็นพิเศษ (World Conference on Special Needs Education, 1994) เพื่อมุ่งส่งเสริมนโยบาย Education for All จึงทำให้ประเทศไทยต้องจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและประกันสิทธิและโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้

พิการ ฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ และการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระให้กับผู้พิการ และทำตั้งแต่แรกเกิดจนตลอดชีวิต แต่จากผลการวิจัยพบว่าปัญหาการประกอบอาชีพของผู้พิการส่วนใหญ่ยังเป็นปัญหาในระดับปัจจัย เช่น เงินทุน ความรู้ ทักษะในอาชีพ และความต้องการสวัสดิการต่างๆ จึงทำให้การประกอบอาชีพของผู้พิการยังไม่สามารถก้าวไปถึงประสิทธิภาพ และพัฒนาเป็นนวัตกรรมได้ การช่วยเหลือจึงยังคงเป็นการสงเคราะห์เพื่อให้ผู้พิการไม่เป็นภาระกับครอบครัวและสังคมมากนัก ตลอดจนทำให้ผู้พิการเห็นคุณค่าของตนเอง และมีความพยายามที่จะพัฒนาการประกอบอาชีพและผลงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป จึงควรจัดทำฐานข้อมูลด้านคนพิการเกี่ยวกับแหล่งฝึกอาชีพ หลักสูตรฝึกอาชีพ แหล่งงานที่รับคนพิการ เครือข่ายด้านคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ การเชื่อมฐานข้อมูลต่างๆ การกระจาย การใช้สารสนเทศเกี่ยวกับผู้พิการที่มีการจัดทำไว้ร่วมกัน เพื่อให้การพัฒนาและส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการสามารถจัดได้ทั่วถึง สอดคล้องกับประเภทความพิการและเกิดประสิทธิภาพ

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการแพทย์ การจัดการศึกษา การให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ สำหรับผู้พิการทางออทิสติก เนื่องจากเป็นเรื่องที่ทำทนายให้เร่งดำเนินการ

ตามรายงานข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการของสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่าจำนวนผู้พิการทางออทิสติกยังมีน้อยหากเมื่อเทียบกับความพิการชนิดอื่นๆ ใน

งานวิจัยนี้พบประมาณร้อยละ 8 ของผู้พิการทั้งหมดทุกประเภท ซึ่งในสภาพจริงแล้วควรมีจำนวนมากกว่านี้ อันเนื่องจากสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตแห่งชาติได้จัดคนพิการนี้รวมในประเภทความพิการทางจิตใจและพฤติกรรม ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าภาวะออทิสซึมเป็นโรคหรืออาการที่เพิ่งมีรายงานทางการแพทย์โดย หมอเด็กชาวสวิสชื่อ Eugen Bluer ในปี 1911 และระบุว่า เป็น โรคจิตเภท (schizophrenia) และได้มีการอธิบายมากขึ้นโดย Leo, Kanner หมอเด็กแห่งมหาวิทยาลัย John Hopkin ในปี 1943 แต่จนถึงปัจจุบันยังไม่สามารถหาวิธีรักษาได้ แต่พบว่าสาเหตุเกิดจากระบบประสาทในสมองและปัญหาสารชีวเคมีในสมอง ประกอบกับผู้ที่มีภาวะออทิสซึมจะมีลักษณะทางกายภาพ รูปร่างหน้าเหมือนคนปกติ ที่เรียกว่า invisible disability (Sanrattana, 2008) ซึ่งต่างจากผู้พิการทางด้านร่างกาย การเคลื่อนไหว การมองเห็น การได้ยินและสติปัญญาที่สามารถเห็นลักษณะความพิการได้ชัด (visible disability) จึงทำให้ข้อมูลด้านจำนวนมีน้อยกว่าความพิการประเภทอื่นและน้อยกว่าสภาพจริง และจากรายงานการวิจัยพบมีผู้ป่วย ออทิสติกในประเทศไทยคิดเป็นสัดส่วน 10 : 10,000 (www.psu.ac.th/node/2667) สำหรับในประเทศไทยสหรัฐอเมริกาพบผู้ป่วยออทิสติกเพิ่มขึ้นทุกปี ในปี 2008 พบ Autistic Spectrum Disorder ในสัดส่วน 1: 88 คน (Autistic เป็นประเภทหนึ่งใน Autistic Spectrum Disorder) การส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการแพทย์ การจัดการศึกษา การให้ความช่วยเหลือ

ด้านต่างๆ สำหรับบุคคลออทิสติกเพื่อพัฒนาศักยภาพบุคคลกลุ่มนี้ จึงเป็นเรื่องที่ท้าทายให้เร่งดำเนินการ

3. ควรวิจัยและพัฒนาหลักสูตรเฉพาะสำหรับบุคคลออทิสติกที่เน้นการฝึกงานพื้นฐานอาชีพตั้งแต่นักเรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา เพื่อให้ทางโรงเรียน ครู และผู้ปกครองได้แนวทางการประยุกต์ใช้ และนำไปบรรจุไว้ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualize Education Program) ซึ่งตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 มาตรา 8 กำหนดให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ และต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในประกาศกระทรวง

4. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มการใช้ระบบ Internet, social media เช่น face book website เป็นช่องทางในขยายตลาดเพื่อรองรับสินค้าของผู้พิการ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนงานวิจัยเรื่องรูปแบบการให้การศึกษาสำหรับผู้พิการและนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ ประจำปีงบประมาณ 2555 ตามสัญญาเลขที่ ภค./2555-96 จึงใคร่ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

เอกสารอ้างอิง

- Announcement of Ministry of Education on “Type and Principles for Organizing Education for the Disabled 2009. (2009). Government Gazette 126, Special Section80 D.
- Announcement of Ministry of Social Development and Human Security on “Type and Category of the Disabled B.E.2555 (2012). (2012). Government Gazette 129, Special Section119 D.
- Center for Research and Development of Special Education for Children with Autism. Khon Kaen Univesity Demonstration School. Retrieved from www.kku.ac.th/autiistic/wp.
- Constitution of the Royal Kingdom of Thailand 2007. (2007). Government Gazette. Royal Decree 114 (Section 47 A), 14
- Ministry of Education. (2002). National Education Act B.E. 2542 (1999) and the Amendments version (Second Version) B.E. 2545 (2002) .Bangkok: Kurusapa Ladprao Publishing
- National Statistics Bureau. Statistical Data of the Disabled 2007. Retrieved from www.service.nso.go.th/nso/web/survey/surpop2-5-4.html
- Office of the National Economic and Social Development Board. Development Plan for Welfare and Social Security Work. Retrieved from www.nesdb.go.th.
- Prince of Songkla University. (2010). Autism caused by Genetics. Retrieved from <http://www.psu.ac.th/node/2667>
- Sanrattana, U. (2008). Social stories and social skill development for persons with autism. Curriculum and Instruction Journal, Faculty of Education, Khon Kaen University. 2 July-December, 1-11.
- The Persons with Disabilities Education Act B.E 2551 (2008). (2008). Government Gazette. Royal Decree 112 (Section 28 A), 1-13
- The Person with Disabilities Empowerment Act B.E.2550. (2007). Government Gazette. Royal Decree 125 (Section 61 A), 8-24
- The Universal Declaration of Human Rights. (1948). Declaration of Human Right. Paris: the United Nations General.
- UNESCO. (1994). Final Report of the World Conference on Special Needs Education : Access and Quality. Spain: UNESCO.
- Yamane, Taro. (1973). Statistic: An Introductory Analysis. USA : Addison-Wesley Educational Publishers.